

Arrest

nr. 54 202 van 11 januari 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 29 september 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 augustus 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 25 oktober 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 december 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VERVENNE, die loco advocaat A. DESWAEF verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Nigeriaanse nationaliteit te bezitten en tot de Effurun tribe te behoren. U bent geboren te Effurun (Delta State) op 23 april 1969 en u woonde daar tot uw twaalf jaar. In 2000 huwde u op traditionele wijze met (V.G.) en samen met haar hebt u drie kinderen, namelijk (B.), (J.) en (J.). Enkele jaren geleden deed u samen met enkele mensen aan fitness. Twee van deze personen – (F.) en (S.) – gingen bij de rebellenorganisatie genaamd 'Task Force', die opkomt voor de rechten van de bevolking van Delta State. In 2008 zegden (F.) en (S.) tegen u dat hun baas wou dat u ook lid werd van Task Force. U weigerde, omdat u diabetes hebt en u pastoor bent. (F.) en (S.) zegden dat de baas van Task Force naar u zou komen en dat u problemen zou krijgen, omdat u weigerde lid te worden. U ontmoette (F.) en (S.) een volgende keer – ditmaal vergezeld van hun baas – in juni 2009. Ze vroegen u opnieuw om lid te worden van Task Force, wat u opnieuw weigerde. Op een dag in juli

2009 was u samen met uw kinderen toen uw buur – (M.I.) – u vertelde dat mensen van Task Force naar uw huis kwamen en uw vrouw meenamen. U ging er vanuit dat ze u wilden hebben en u vluchtte onmiddellijk met uw drie kinderen naar een kerk in Lagos. U bleef één maand in Lagos en vervolgens vluchtte u met uw kinderen via Sokoto (Nigeria), Algiers (Algerije) en Casablanca (Marokko) naar Europa. Op 16 november 2009 (sic) kwam u in België toe, waar u op 3 november 2009 een asielaanvraag indiende.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen onvoldoende gegevens of elementen hebt aangehaald waaruit blijkt dat u uw land heeft verlaten uit een 'gegronde vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève of een 'reëel risico op lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming of dat u zich kan beroepen op bedoelde vrees of risico in geval van een eventuele terugkeer naar uw land.

U verklaarde uw land van herkomst te hebben verlaten omwille van problemen die u ervoer met rebellen van Task Force én omwille van uw diabetes, maar volgende bedenkingen dienen bij uw verklaringen op het Commissariaat-generaal te worden gemaakt.

Er dient te worden vastgesteld dat u vaag blijft en onwetend bent betreffende de mensen / de organisatie waarmee u problemen kende.

U verklaarde dat (F.) en (S.) – twee van uw fitnesscollega's die u sinds september 2005 kent – op een dag bij de rebellenorganisatie genaamd Task Force gingen en dat deze twee in 2008 aangaven dat hun baas wou dat u ook lid werd van Task Force. U gaf aan dat u weigerde, omdat u diabetespatiënt en pastoor bent (gehoor CGVS, p.8). Toen de dossierbehandelaar u vroeg wat de twee volledige namen van (F.) en (S.) waren, gaf u aan dat u het niet wist. Het is opmerkelijk dat u hun volledige namen niet kent, daar u eerder aangaf te weten dat (F.) en (S.) 'militanten' waren van Task Force, omdat u hen – reeds sinds september 2005 – kende en dat het twee van uw fitnesscollega's waren (gehoor CGVS, p.8-9). Toen u gevraagd werd wanneer in 2008 (F.) en (S.) u voor het eerst vroegen om lid te worden van Task Force, gaf u aan dat u het niet wist (gehoor CGVS, p.8). Verder gaf u aan dat (F.) en (S.) – ditmaal vergezeld van hun baas – u in juni 2009 een volgende keer vroegen om lid te worden van Task Force, wat u opnieuw weigerde (gehoor CGVS, p.9). Toen de dossierbehandelaar u vroeg wat de naam van de baas van Task Force was, gaf u aan dat u het niet wist omdat u hem niet kende (gehoor CGVS, p.9). Het is opmerkelijk dat u zijn naam niet kent, daar u eerder aangaf dat de baas van Task Force u vroeg om lid te worden. Verder wist u ook niet wat uw taak binnen de organisatie zou worden en gaf u aan dat u het ook niet vroeg (gehoor CGVS, p.10). Gelet op bovenstaande vaagheden en onwetendheden betreffende de mensen die wilden dat u lid werd van Task Force en uw voorziene taak binnen Task Force maakte u het niet aannemelijk daadwerkelijk benaderd te zijn geweest door personen die wilden dat u lid werd van de rebellenbeweging Task Force.

Toen u gevraagd werd of u -naast (F.) en (S.)- namen van andere militanten van Task Force kende, gaf u aan van niet. Verder had u er geen idee van hoeveel leden Task Force heeft. Verder wist u niet waar het hoofdkwartier van de organisatie was, kon u de structuur van de organisatie niet uitleggen en kende u geen enkele persoon die een belangrijke functie uitoefende binnen de organisatie (gehoor CGVS, p.10). Toen u gevraagd werd wat Task Force juist deed, gaf u aan dat ze vechten voor hun rechten omdat de regering niet om de arme mensen geeft. U gaf aan dat ze geweren hebben, maar had er geen idee van hoe ze het juist deden (gehoor CGVS, p.8-9). Toen de dossierbehandelaar u vroeg wat (F.) en (S.) voor Task Force deden, gaf u vaag aan dat het rebellen zijn. Toen de vraag herhaald werd, ontweek u ze opnieuw door te stellen dat het geen mensen meer waren en ze geen verantwoordelijkheid hadden. Toen de vraag een derde maal gesteld werd, gaf u vaag aan dat ze vechten tegen de 'State Government' (gehoor CGVS, p.10). Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie bij het administratieve dossier werd gevoegd, blijkt echter dat de Joint Task Force (ook wel Task Force – zie administratief dossier) helemaal geen rebellenbeweging is die vecht tegen de 'State Government', maar dat de organisatie bestaat uit troepen van de overheid en dat ze net strijden tegen de militanten in de Niger Delta. Bovenstaande vage en foutieve verklaringen betreffende de organisatie (Joint) Task Force maken het ongeloofwaardig dat u daadwerkelijk lid moest worden van deze organisatie. Uw beweerde vervolging door leden van Task Force - nadat u weigerde om toe te treden tot de organisatie - is bijgevolg eveneens ongeloofwaardig.

Verder haalde u aan dat u – naast de reeds besproken problemen (supra) – vreest dat u bij terugkeer naar Nigeria niet lang zult leven, omdat u diabetespatiënt bent en u zichzelf in Nigeria niet kunt behandelen. U gaf aan dat men in Nigeria geen insuline kan krijgen indien men geen geld heeft, wat in België wél het geval is. Er dient te worden opgemerkt dat dit aangehaalde feit **louter van**

medische aard is en dat daarvoor de geëigende procedure gevolgd dient te worden. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

Gelet op bovenstaande vaststellingen maakt u de oorzaak van uw problemen niet aannemelijk, zodat geen geloof kan gehecht worden aan de door u beweerde vrees voor vervolging en vastgesteld dient te worden dat u geen ‘reëel risico op lijden van ernstige schade’, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, loopt of dat u zich kan beroepen op bedoelde vrees of risico in geval van een eventuele terugkeer naar uw land.

U bracht geen begin van bewijs bij inzake uw identiteit en reisweg, hetgeen een bijkomende negatieve indicatie is voor uw geloofwaardigheid.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van “de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen als algemeen principe”, de algemene motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet), de algemene zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel.

De aangevochten beslissing beperkt zich tot het vluchtrelaas van verzoeker doch negeert volledig diens drie minderjarige kinderen, eveneens asielzoekers en te dezen wettelijk vertegenwoordigd door hun vader. In de beslissing wordt geen melding gemaakt van deze drie kinderen, wordt hun situatie niet geanalyseerd en wordt niet gemotiveerd waarom aan hen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd. Hierdoor is tevens het redelijkheidsbeginsel geschonden aangezien de beslissing werd genomen op grond van motieven gepuurd uit feiten aangebracht door hun vader doch motieven “eigen aan de kinderen worden niet vermeldt (sic)” of in acht genomen. Verweerder schendt volgens verzoeker tevens het zorgvuldigheidsbeginsel aangezien werd nagelaten de relevante feitelijke gegevens ten aanzien van de minderjarige kinderen van verzoeker in aanmerking te nemen. Het dossier bevat geen stuk in verband met de situatie van minderjarigen in Nigeria.

2.1.2. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van artikel 1, A, (2) van de Conventie van Genève, artikel 48 en 48/2 van de vreemdelingenwet, “de algemene beginselen van administratief recht”, het zorgvuldigheidsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel en het algemeen principe *patere legem quam ipsi fecisti*.

Betreffende de aangevoerde schending van artikel 1, A, (2) van de Conventie van Genève en artikel 48 en 48/2 van de vreemdelingenwet verwijst verzoeker naar de algemene situatie in Nigeria en in het bijzonder in de Niger Delta, die wordt geteisterd door een opeenvolging van interne gewapende conflicten, gewelddaden en vijandigheden, wat tevens wordt bevestigd in de informatie van verweerder. Verzoeker stelt dat in de Niger Delta kinderen worden gerekruteerd door gewapende groeperingen, hetgeen wordt bevestigd in het *Child Soldiers Global Report 2008 – Nigeria* van de Coalition to Stop the Use of Child Soldiers. Daarnaast worden jonge meisjes blootgesteld aan genitale verminking nu Nigeria een percentage kent van 19%, ter staving waarvan verzoeker een kaart bij het verzoekschrift voegt omtrent vrouwenbesnijdenis in Afrikaanse landen. Zijn kinderen lopen risico te worden gerekruteerd door gewapende groeperingen of gedwongen te worden geprostitueerd. Voor de twee meisjes bestaat zelfs het risico op genitale verminking.

Daarnaast kan de situatie in de Niger Delta worden gekwalificeerd als een intern gewapend conflict in de zin van de definitie van het ICRC. Bijgevolg zouden verzoekers kinderen in aanmerking komen voor het subsidiaire beschermingsstatuut overeenkomstig artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

Verzoeker betoogt dat verweerder een reeks verplichtingen heeft geschonden door geen rekening te houden met de bijzondere situatie van zijn minderjarige kinderen. De geschonden bepalingen zijn “onder andere” artikel 22 van het IVRK, artikel 22bis van de Grondwet, punt 12 van de preambule van de Europese Kwalificatierichtlijn 2004/83/EG, artikel 3 EVRM, artikel 6 IVRK, artikel 37 IVRK, artikel 22 IVRK, artikel 20 van Richtlijn 2004/83/EG, artikel 34 IVRK, artikel 38 IVRK en punt 20 van de preambule van Richtlijn 2004/83/EG.

Verweerder schendt het redelijkheidsbeginsel doordat geen motief inzake verzoekers minderjarige kinderen werd geformuleerd en waaruit blijkt dat voormelde verplichtingen niet werden gerespecteerd. Daardoor bestaat een kennelijke wanverhouding tussen de motieven en de inhoud van de beslissing. Verzoeker stelt dat verweerder ook het zorgvuldigheidsbeginsel schendt door geen rekening te houden met de bepalingen van toepassing op de situatie van minderjarige asielzoekers. Zo werden de belangen van het kind niet in rekening gebracht, werd hun situatie niet individueel onderzocht, werd geen rekening gehouden met hun kwetsbare situatie en werd de situatie in het land van herkomst niet onderzocht. Het dossier bevat geen stuk over de situatie van minderjarigen in Nigeria zodat vaststaat dat voormelde bepalingen niet in rekening werden gebracht en het zorgvuldigheidsbeginsel is geschonden.

2.2.1. Verzoekers eerste en tweede middel worden, omwille van hun onderlinge verwevenheid, samen behandeld.

2.2.2. Artikel 48 van de vreemdelingenwet bepaalt: *“Kan als vluchteling worden erkend de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden die te dien einde gesteld worden door de internationale overeenkomsten die België binden”*. Artikel 48/2 bepaalt: *“Kan als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming worden erkend, de vreemdeling die voldoet aan de in artikel 48/3 of artikel 48/4 bedoelde voorwaarden”*. Verzoeker beargumenteert niet *in concreto* hoe voornoemde, algemeen geformuleerde artikelen door de bestreden beslissing zouden zijn geschonden zodat de schending ervan niet dienstig wordt aangevoerd.

2.2.3. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De administratieve overheid dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Onderhavige asielaanvraag wordt in dit kader ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.2.4.1. Verzoeker voert in het verzoekschrift geen argumentatie en onderneemt niet de minste poging om de motieven zoals opgenomen in de bestreden beslissing en op grond waarvan werd besloten tot de ongelooftwaardigheid van de door hem aangevoerde problemen te betwisten of weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, daar zij door verzoeker in het geheel niet worden weerlegd, onverminderd overeind. Op basis van omstandige motivering waaruit blijkt dat verzoeker (i) vaag bleef en onwetend bleef over de mensen die wilden dat hij lid werd van de Task Force, alsmede over zijn voorziene taak binnen de Task Force (ii) vage en foutieve verklaringen aflegde betreffende deze organisatie (iii) verder aanhaalde dat hij diabetespatiënt is doch dat dit feit van louter medische aard is en dat daarvoor de geëigende procedure gevolgd dient te worden op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet (iv) geen begin van bewijs bijbrengt inzake zijn identiteit en reisweg, hetgeen een bijkomende negatieve indicatie is voor zijn geloofwaardigheid, kwam de commissaris-generaal op goede grond tot de conclusie dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers bewering als zou hij een gegronde vrees voor vervolging koesteren.

2.2.4.2. Verzoeker verwijt de commissaris-generaal dat deze geen rekening zou hebben gehouden met de relevante feiten ten aanzien van de minderjarige kinderen van verzoeker, hun situatie niet zou hebben geanalyseerd en niet motiveert waarom aan hen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd. Hun eigen motieven worden niet vermeld en niet in aanmerking genomen en het dossier bevat geen stukken omtrent de situatie van minderjarigen in Nigeria.

Verzoeker gaat met het voorgaande echter volledig voorbij aan de verantwoordelijkheid die hij als asielzoeker draagt inzake zijn asielaanvraag. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt,

moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag in dit kader redelijkerwijze worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Het is derhalve aan de kandidaat-vluchteling zelf om alle relevante feiten en elementen die nuttig zijn ter beoordeling van zijn aanvraag weer te geven, en dit van bij de aanvang van zijn asielprocedure. De commissaris-generaal neemt zijn beslissingen op basis van de feiten en elementen zoals aan hem aangereikt door de asielzoeker in het kader van diens asielaanvraag.

De commissaris-generaal noch de Raad, oordelend in volle rechtsmacht, heeft niet de taak om, indien een asielzoeker geen eigen asielmotieven naar voor brengt, te onderzoeken welke alle mogelijke problemen zijn die deze asielzoeker eventueel zou kunnen ondervinden in zijn land van herkomst, noch of en welke problemen deze asielzoeker er mogelijkwijze toe hebben aangezet zijn land te verlaten. Dient in dit kader te worden vastgesteld dat verzoeker nergens gedurende de asielprocedure ook maar enige melding maakte van asielmotieven eigen aan zijn kinderen. Hij haalde in hoofde van zijn kinderen geen feiten of elementen aan die ook maar enigszins erop zouden kunnen wijzen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst problemen zouden ondervinden. Het is niet ernstig om, na te zijn geconfronteerd met een negatieve beslissing vanwege de commissaris-generaal, *a posteriori* een aantal problemen aan te halen die zijn kinderen mogelijkwijze zouden kunnen ondervinden in zijn verklaarde land van herkomst en de commissaris-generaal vervolgens te verwijten dat deze hiermee in de bestreden beslissing geen rekening heeft gehouden en zijn beslissing louter heeft gebaseerd op de elementen zoals aangehaald door verzoeker. Bijgevolg kan de stelling dat de commissaris-generaal “een reeks verplichtingen” zou hebben geschonden door geen rekening te houden met de situatie van zijn kinderen evenmin worden aangenomen en worden de bepalingen die verzoeker in deze citeert en die hij “onder andere” geschonden acht niet dienstig aangevoerd, te meer daar hij nalaat in deze te concretiseren op welke wijze de door hem geciteerde bepalingen *in casu* van toepassing zouden zijn en deze evenmin *in concreto* betreft op hun situatie.

De geloofwaardigheid van de beweringen zoals aangevoerd in onderhavig beroepsverzoekschrift ingevolge dewelke verzoekers kinderen in hun land van herkomst dreigen te worden gerekruteerd door gewapende groeperingen, te worden geprostitueerd en, voor de twee dochters genitaal te worden verminkt, wordt, tevens gelet op het voormelde uiteenzetting, op manifeste wijze ondergraven doordat verzoeker hiervan nergens eerder gedurende de procedure ook maar enig gewag maakte. Redelijkerwijze kan worden aangenomen dat verzoeker, indien diens kinderen daadwerkelijk dermate ernstige feiten zouden dreigen te ondergaan, deze problemen eerder gedurende zijn asielprocedure had aangehaald. Bovendien beperkt hij zich betreffende deze problemen ertoe te verwijzen naar de algemene situatie in hun voorgehouden land van herkomst en tot de loutere hypothese dat zijn kinderen aldaar mogelijkwijze het slachtoffer zullen worden van bepaalde mensenrechtenschendingen, hetgeen geenszins volstaat om aan te tonen dat hij of zijn kinderen aldaar daadwerkelijk riskeren te worden bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke. Er zijn in het dossier geen concrete en objectieve elementen voorhanden waaruit kan worden afgeleid dat verzoeker of zijn kinderen bij een terugkeer naar hun verklaarde land van herkomst het voorwerp zouden uitmaken van individuele en persoonsgerichte vervolging of daadwerkelijk zouden worden onderworpen aan de door verzoeker aangehaalde mensenrechtenschendingen.

In acht genomen hetgeen voorafgaat kan niet worden aangenomen dat verzoeker of zijn kinderen een gegronde vrees voor vervolging koesteren in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.5.1. Verzoeker verwijst in het kader van zijn verzoek om aan hem en zijn kinderen de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen naar de algemene situatie in de Niger Delta, welke hij kwalificeert als zijnde een binnenlands gewapend conflict.

2.2.5.2. Te dezen dient te worden vastgesteld dat, onder verwijzing naar de door verzoeker bijgebrachte informatie (stuk 2, 'artikelen uit de media'), de situatie in de Niger Delta niet aanzien kan worden als een situatie die zou beantwoorden de criteria zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Bijgevolg toont verzoeker, de sub 2.2.4.1. - 2.2.4.2. gedane vaststellingen en de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in zijn hoofde of in hoofde van zijn kinderen zwaarwegende gronden bestaan die erop wijzen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

2.2.6. De bestreden beslissing is op een correcte wijze genomen en gemotiveerd. Naast een uiteenzetting van de door verzoeker aangevoerde asielmotieven bevat zij pertinente en gedetailleerde overwegingen welke haar afdoende motiveren. Een schending van de motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.2.7. Gelet op hetgeen voorafgaat kan evenmin worden volgehouden dat het redelijkheidsbeginsel zou zijn geschonden. Het redelijkheidsbeginsel is enkel geschonden wanneer een kennelijke wanverhouding bestaat tussen de motieven en de inhoud van de beslissing, hetgeen *in casu* geenszins het geval is.

2.2.8. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal de verplichting op om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, meer bepaald het verslag van de DVZ en de vragenlijst en het gehoorverslag van het CGVS. Verzoeker kreeg de kans om de redenen die hem en zijn kinderen ertoe zouden hebben aangezet hun land te verlaten omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. Hij ondertekende het verslag van de DVZ en de vragenlijst, waarmee hij te kennen gaf dat de door hem verstrekte inlichtingen oprecht zijn. Hij maakte geen opmerkingen betreffende het gehoor bij het CGVS. De commissaris-generaal heeft onderhavige asielaanvraag op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel niet worden aangenomen.

2.2.9. Verzoeker preciseert voor het overige niet op welke wijze het rechtszekerheidsbeginsel en het algemeen principe *patere legem quam ipsi fecisti* zouden zijn geschonden door de bestreden beslissing. Evenmin duidt hij nader welk van "*de algemene beginselen van administratief recht*" benevens de hoger aangehaalde beginselen *in casu* zouden zijn geschonden, noch op welke wijze dit zou zijn gebeurd. Derhalve wordt de schending van deze beginselen niet dienstig aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf januari tweeduizend en elf door:

dhr. W. MULS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS